A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2017. március 14.*

„Előzetes döntéshozatal — Közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) — A terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedések — 2001/931/KKBP közös álláspont — 2002/475/IB kerethatározat — 2580/2001/EK rendelet — A 2. cikk (3) bekezdése — A »Tamil Eelam Felszabadító Tigrisei« (LTTE) szervezetnek a terrorcselekményekben részt vevő személyek, csoportok és szervezetek listájára való felvétele — E felvétel érvényességére vonatkozó, előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés — A nemzetközi humanitárius joggal való összhang — A »terrorcselekmény« fogalma — A fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején elkövetett cselekmények”

A C-158/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Raad van State (államtanács, Hollandia) a Bírósághoz 2014. április 4-én érkezett, 2014. április 2-i határozatával terjesztett elő az

A,

B,

C,

D

és

a **Minister van Buitenlandse Zaken** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, Juhász E. és M. Vilaras tanácselnökök, A. Rosas (előadó), A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, F. Biltgen és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. március 8-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: holland.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A és B képviseletében A. M. van Eik, A. Eikelboom és T. Buruma advocaten,

– C és D képviseletében H. Seton és X. B. Sijmons advocaten,

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében M. A. Sampol Pucurull, L. Banciella Rodríguez-Miñón és J. García-Valdecasas Dorrego, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság kormánya képviseletében S. Brandon, L. Christie és V. Kaye, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Lester barrister,

– az Európai Unió Tanácsa képviseletében F. Naert és G. Étienne, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek és P. Van Nuffel, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2016. szeptember 29-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészt az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének, a 2008. november 28-i 2008/919/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2008. L 330., 21. o.) módosított, a terrorizmus elleni küzdelemről szóló, 2002. június 13-i 2002/475/IB tanácsi kerethatározatnak (HL 2002. L 164., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 18. o., a továbbiakban: 2002/475 kerethatározat), a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös álláspontnak (HL 2001. L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.), a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendeletnek (HL 2001. L 344., 70. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o., helyesbítés: HL 2014. L 200., 2014.7.9., 23. o.) az értelmezésére, másrészt a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és az 1285/2009/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 12-i 610/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2010. L 178., 1. o.) érvényességére vonatkozik, amennyiben az fenntartja a „Tamil Eelam Felszabadító Tigrisei” szervezetet (vagy angolul: *Liberation Tigers of Tamil Eelam [LTTE*], a továbbiakban: LTTE szervezet) a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésével érintett csoportok és szervezetek listáján (a továbbiakban: a pénzeszközök befagyasztását előíró lista).

2 Ezt a kérelmet az A, B, C és D (a továbbiakban együtt: A és társai) és a minister van Buitenlandse Zaken (külügyminiszter, a továbbiakban: miniszter) között folyamatban lévő jogviták keretében terjesztették elő, amelyek tárgya az, hogy e személyekkel szemben korlátozó intézkedéseket írtak elő a terrorcselekmények visszaszorítására vonatkozó nemzeti jogszabályok alkalmazásában.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

Az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 1373. (2001) sz. határozata

3 A 2001. szeptember 11-én New Yorkban (Egyesült Államok), Washingtonban (Egyesült Államok) és Pennsylvaniában (Egyesült Államok) elkövetett terrortámadásokat követően az ENSZ Biztonsági Tanácsa 2001. szeptember 28-án elfogadta az 1373. (2001) sz. határozatot.

4 E határozat preambuluma újólag megerősíti, hogy „az ENSZ Alapokmánynak megfelelően minden eszközzel küzdeni kell a nemzetközi béke és biztonság terrorcselekmények általi fenyegetettsége ellen". Azt is hangsúlyozza, hogy az államoknak „a nemzetközi együttműködést további intézkedések elfogadásával kell kiegészíteniük, hogy a területükön minden megengedett eszközzel elhárítsák és megakadályozzák a terrorcselekmények finanszírozását és előkészítését".

5 E határozat 1. pontja értelmében az ENSZ Biztonsági Tanácsa:

„Úgy határoz, hogy az államok:

a) megelőzik és visszaszorítják a terrorcselekmények finanszírozását;

b) büntetik a pénzeszközök – bármilyen módon, közvetve vagy közvetlenül – szándékos vagy tudatos rendelkezésre bocsátását vagy gyűjtését terrorcselekmények végrehajtásához, polgáraik által vagy területükön belül;

[…]

d) megtiltják polgáraik, illetve a területükön tartózkodó minden személy vagy szervezet számára, hogy pénzeszközöket, vagyoni értékeket, illetve gazdasági erőforrásokat vagy pénzügyi szolgáltatásokat vagy egyéb kapcsolódó szolgáltatásokat, közvetlenül vagy közvetve, terrorcselekményeket elkövető vagy elkövetését megkísérlő, vagy a terrorcselekményekben részt vevő vagy azok elkövetését elősegítő személyek, az ilyen személyek közvetett vagy közvetlen tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló szervezetek, valamint az ilyen személyek nevében vagy irányítása alatt eljáró személyek és szervezetek rendelkezésére bocsássanak.

[…]"

Az 1949. augusztus 12-i négy Genfi Egyezmény és kiegészítő jegyzőkönyveik

6 Az 1949. augusztus 12-i négy Genfi Egyezmény, azaz a hadra kelt fegyveres erők sebesültjei és betegei helyzetének javításáról szóló I. egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. kötet, 31. o., kihirdette: az 1954. évi 32. tvr., a továbbiakban: első Genfi Egyezmény), a tengeri haderők sebesültjei, betegei és hajótöröttei helyzetének javításáról szóló II. egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. kötet, 85. o., kihirdette: az 1954. évi 32. tvr., a továbbiakban: második Genfi Egyezmény), a hadifoglyokkal való bánásmódról szóló III. egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. o., 135. o., kihirdette: az 1954. évi 32. tvr., a továbbiakban: harmadik Genfi Egyezmény) és a polgári

lakosság háború idején való védelméről szóló IV. egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. o., 287. o., kihirdette: az 1954. évi 32. tvr., a továbbiakban: negyedik Genfi Egyezmény) (a továbbiakban együtt: a négy Genfi Egyezmény) közös 2. cikke kimondja:

„Azokon a rendelkezéseken kívül, amelyek a béke idején is alkalmazandóak, a jelen Egyezmény alkalmazást nyer a két vagy több Magas Szerződő Fél között bekövetkező megüzent háború vagy minden más fegyveres összeütközés esetén, még ha a hadiállapot fennállását közülük valamelyik nem is ismeri el.

Az Egyezmény alkalmazást nyer valamely Magas Szerződő Fél területe egészének vagy egy részének bármely megszállása esetében is, még akkor is, ha ez a megszállás nem ütközik semmiféle katonai ellenállásba.

[…]”

7 A negyedik Genfi Egyezmény 33. cikke szerint:

„Egyetlen védett személyt sem szabad olyan cselekményekért büntetni, amelyet nem személyesen követett el. A csoportos büntetések éppúgy, mint minden megfélemlítő vagy terrorintézkedés tilos. […]”

8 A négy Genfi Egyezményhez több kiegészítő jegyzőkönyvet csatoltak: a négy genfi egyezményt kiegészítő és a nemzetközi fegyveres összeütközések áldozatainak védelméről szóló 1977. június 8-i jegyzőkönyv (I. jegyzőkönyv) (*Recueil des traités des Nations unies*, 1125. kötet, 3. o., kihirdette: az 1989. évi 20. tvr.), a négy genfi egyezményt kiegészítő és a nem nemzetközi fegyveres összeütközések áldozatainak védelméről szóló 1977. június 8-i jegyzőkönyv (a továbbiakban: II. jegyzőkönyv) (*Recueil des traités des Nations unies*, 1125. kötet, 609. o., kihirdette: az 1989. évi 20. tvr.) és a négy genfi egyezményt kiegészítő és egy további megkülönböztető jelvény elfogadásáról szóló, 2005. december 8-i jegyzőkönyv (III. jegyzőkönyv) (*Recueil des traités des Nations unies*, 2404. kötet, 261. o., kihirdette: a 2006. évi LXXVIII. tv) (a továbbiakban együtt: kiegészítő jegyzőkönyvek).

9 Az I. jegyzőkönyv 1. cikkének (3) és (4) bekezdése szerint:

„(3) A [négy genfi egyezményt] kiegészítő Jelen Jegyzőkönyvet az említett egyezmények közös 2. cikkében szabályozott helyzetekre kell alkalmazni.

(4) Az előző bekezdésben említett helyzetek körébe tartoznak azok a fegyveres összeütközések is, amelyek során a népek – az Egyesült Nemzetek Alapokmányában és az államok között az Egyesült Nemzetek Alapokmányával összhangban kialakítandó baráti kapcsolatokra és együttműködésre vonatkozó nemzetközi jogi elvekről szóló Nyilatkozatban megfogalmazott önrendelkezési joguk gyakorlásával – a gyarmati uralom, az idegen megszállás és a fajüldöző rezsimek ellen harcolnak”.

10 E jegyzőkönyv 51. cikkének (2) bekezdése a következőképpen szól:

„A polgári lakosságot, valamint a polgári személyeket tilos megtámadni. Tilos minden olyan erőszakos cselekmény, vagy azzal való fenyegetés, amelynek elsődleges célja, hogy rettegést keltsen a polgári lakosság körében”.

11 A II. jegyzőkönyv 1. cikke értelmében:

„(1) A jelen Jegyzőkönyv, amely továbbfejleszti és kiegészíti [a négy Genfi Egyezmény] közös 3. cikkét anélkül, hogy módosítaná annak fennálló alkalmazási feltételeit, vonatkozik minden olyan fegyveres összeütközésre, melyre [az I. jegyzőkönyv] 1. cikke nem vonatkozik, és amely az egyik Magas Szerződő Fél területén annak fegyveres erői és olyan kormányellenes fegyveres erők, illetve más szervezett

fegyveres csoportok között tör ki, amelyek felelős parancsnokság alatt állnak, és ellenőrzést gyakorolnak az ország területének egy része felett, ami lehetővé teszi számukra, hogy folyamatos és összehangolt harci tevékenységet hajthassanak végre, és jelen Jegyzőkönyvet alkalmazhassák.

(2) A jelen Jegyzőkönyv nem vonatkozik belső zavargások és feszültségek során előálló helyzetekre, mint például zendülésekre, elszigetelt vagy szórványos erőszakos cselekményekre és egyéb hasonló természetű cselekményekre, minthogy azok nem fegyveres konfliktusok.”

12 E jegyzőkönyv 4. cikke (1) és (2) bekezdésének szövege így hangzik:

„(1) Azoknak a személyeknek, akik nem vesznek közvetlenül részt vagy már nem vesznek részt az ellenségeskedésekben, akár korlátozták szabadságukat, akár nem, joguk van ahhoz, hogy személyüket, becsületüket és meggyőződéseiket, valamint vallási gyakorlatukat tiszteletben tartsák. Minden körülmények között emberséges bánásmódban részesítendők hátrányos megkülönböztetések nélkül. Tilos oly értelmű parancs kiadása, hogy túlélők nem maradhatnak.

(2) A fentiekben jelzett általános rendelkezés megsértése nélkül, az 1. cikkben meghatározott személyek ellen tilosak a bármely időben és bármely helyen elkövetett következő cselekedetek:

[…]

d) terrorcselekmények;

[…]

h) az előbbiekben említett cselekményekkel való fenyegetés”.

13 Az említett jegyzőkönyv 6. cikke előírja:

„(1) E Cikk a fegyveres összeütközéssel kapcsolatos büntetendő cselekmények üldözésére és büntetésére vonatkozik.

[…]

(5) Az ellenségeskedések megszűnésekor a hatalmon levő hatóságoknak igyekezni kell a lehető legszélesebb körű amnesztiát adni a fegyveres összeütközésben részt vett személyek vagy azok részére, akiket a fegyveres összeütközéssel összefüggő okok miatt szabadságuktól megfosztottak, akár internálták, akár fogva tartották őket.”

14 Ugyanezen jegyzőkönyv 13. cikke (2) bekezdésének szövege a következő:

„A polgári lakosságot és polgári személyeket megtámadni tilos. Tilos erőszakos cselekedetek elkövetése vagy azokkal való fenyegetés, amelyek elsődleges célja a rémület keltése a polgári lakosság körében”.

15 Az Európai Unió nem részes fele sem a négy Genfi Egyezménynek, sem a kiegészítő jegyzőkönyveknek. Ezzel szemben azoknak részes fele minden tagállam.

A robbantásos terrorizmus visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény

16 A robbantásos terrorizmus visszaszorításáról szóló, 1997. december 15-én New Yorkban aláírt nemzetközi egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 2149. kötet, 256. o., kihirdette: a 2002. évi XXV. tv.) utolsó preambulumbekezdése így szól:

„megállapítva, hogy az államok fegyveres erőinek tevékenységét a jelen Egyezmény keretén kívül eső nemzetközi jogi szabályok irányítják, valamint, hogy bizonyos cselekményeknek a jelen Egyezmény hatályából való kizárása nem tesz jóvá, illetve jogszerűvé egyébként jogellenes cselekedeteket, és nem zárja ki az ezek miatt egyéb jogszabályok alapján történő felelősségre vonást,

[…]”

17 Ezen egyezmény 19. cikkének (2) bekezdése a következőt írja elő:

„Nem tartozik a jelen Egyezmény hatálya alá a nemzetközi humanitárius jog által szabályozott »fegyveres erőknek« valamely »fegyveres összeütközés« során kifejtett tevékenysége – e kifejezéseket a nemzetközi humanitárius jog által meghatározott értelmükben alkalmazva –, továbbá a jelen Egyezmény nem szabályozza valamely állam katonai erői hivatali kötelezettségeinek gyakorlása során kifejtett tevékenységét, amennyiben ezeket a nemzetközi jog egyéb rendelkezései szabályozzák”.

18 Az Unió nem részes fele ezen egyezménynek. Ezzel szemben annak részes fele minden tagállam.

A terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény

19 A terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról szóló, 1999. december 9-én New Yorkban aláírt nemzetközi egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 2178. kötet, 197. o., kihirdette: a 2002. évi LIX. tv.) 2. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Az Egyezmény értelmében bűncselekményt követ el az, aki bármely eszközzel, közvetlenül vagy közvetve, jogellenesen és szándékosan, forrást biztosít vagy gyűjt azzal a szándékkal vagy annak tudatában, hogy azt részben vagy egészben a következő cselekmény elkövetésére használják fel:

[…]

b) bármely egyéb olyan cselekmény, amely polgári személy vagy fegyveres konfliktus esetén az ellenségeskedésben tevőlegesen részt nem vevő más személy halálának vagy súlyos testi sérülésének okozására irányul, ha a cselekmény célja, annak természetéből vagy összefüggéseiből következően az, hogy a lakosságot megfélemlítse, vagy egy Kormányt vagy nemzetközi szervezetet valamely cselekmény megtételére vagy ennek megtételétől történő tartózkodásra kényszerítsen.”

20 Ezen egyezmény 8. cikkének (1) bekezdése értelmében minden részes Állam belső jogának elveivel összhangban megteszi a megfelelő intézkedéseket a 2. cikkben meghatározott bűncselekmények elkövetéséhez felhasznált vagy biztosított források, valamint az ilyen bűncselekményekből származó jövedelmek azonosításához, nyomon követéséhez és befagyasztásához vagy lefoglalásához, esetleges elkobzásuk céljából.

21 Ugyanezen egyezmény 21. cikkének értelmében:

„Az Egyezmény egyetlen rendelkezése sem érinti az államoknak és az egyéneknek a nemzetközi jog – különösen az Egyesült Nemzetek Alapokmányának céljai, a nemzetközi humanitárius jog és egyéb vonatkozó egyezmények – alapján fennálló egyéb jogait, kötelezettségeit és felelősségét”.

22 Az Unió nem részes fele a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezménynek. Ezzel szemben annak részes fele minden tagállam.

A nukleáris terrorcselekmények visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény

23 A nukleáris terrorcselekmények visszaszorításáról szóló, 2005. április 13-án New Yorkban aláírt nemzetközi egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 2445. kötet, 89. o., kihirdette: a 2007. évi XX. tv.) 4. cikke (2) bekezdésének szövege az alábbi:

„A jelen Egyezmény nem vonatkozik valamely fegyveres konfliktus során a fegyveres erők azon tevékenységére, melynek meghatározását és szabályozását a nemzetközi humanitárius jog tartalmazza, és nem vonatkozik egy Állam katonai erői által, hivatalos kötelezettségeik teljesítése során vállalt tevékenységekre sem, amennyiben azokra a nemzetközi jog szabályai vonatkoznak”.

24 Az Unió nem részes fele ezen egyezménynek. Ezzel szemben annak részes fele tagállamainak a többsége.

Az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló Egyezménye

25 Az Európa Tanács 2005. május 16-án Varsóban aláírt, terrorizmus megelőzéséről szóló Egyezménye (Série des Traités du Conseil de l’Europe 196. szám; kihirdette: a 2011. évi II. tv.) 26. cikke (5) bekezdésének szövege az alábbi:

„A jelen Egyezmény nem szabályozza a fegyveres erők fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységét, ahogyan ezen kifejezéseket a nemzetközi humanitárius jog szerint érteni kell, és amelyeket ezen jog szabályoz, valamint a Szerződő Fél katonai erői által hivatalos kötelességük teljesítése során végzett tevékenységét, amennyiben arra a nemzetközi jog más szabályai vonatkoznak.”

26 Az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló Egyezményének az Európai Unió nevében történő aláírásáról szóló, 2015. szeptember 18-i (EU) 2015/1913 tanácsi határozat (HL 2015. L 280., 22. o.) értelmében az Unió aláírta ezt az egyezményt a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében. A tagállamok többsége ugyancsak aláírta és ratifikálta az egyezményt.

Az uniós jog

A 2001/931 közös álláspont

27 Amint az a 2001/931 közös álláspont preambulumából kitűnik, e közös álláspont célja uniós, valamint tagállami szinten történő fellépés keretében a 1373. (2001) sz. határozat végrehajtása, amely határozattal az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa kimondta, hogy valamennyi tagállamnak meg kell előznie és vissza kell szorítania a terrorcselekmények finanszírozását.

28 E közös álláspont 1. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A következő cikkek rendelkezéseivel összhangban ezt a közös álláspontot kell alkalmazni a terrorcselekményekben részt vevő és a mellékletben felsorolt személyekre, csoportokra és szervezetekre.

(2) Ennek a közös álláspontnak az alkalmazásában a »terrorcselekményekben részt vevő személyek, csoportok és szervezetek«:

– a terrorcselekményeket elkövető vagy elkövetését megkísérlő, vagy a terrorcselekményekben részt vevő vagy azok elkövetését elősegítő személyek,

– az ilyen személyek közvetett vagy közvetlen tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló szervezetek; az ilyen személyek és szervezetek nevében vagy irányítása alatt eljáró személyek, ideértve az ilyen személyek és a velük kapcsolatban álló személyek és szervezetek közvetlen tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló vagyonból származó vagy abból keletkezett pénzeszközöket is.

(3) Ennek a közös álláspontnak az alkalmazásában »terrorcselekmény« a következő szándékos cselekmények egyike, amely jellege vagy összefüggései révén súlyos kárt okozhat egy országnak vagy egy nemzetközi szervezetnek, és amelyet a nemzeti jog bűncselekményként határoz meg, amennyiben abból a célból követik el, hogy:

i. a lakosságot komolyan megfélemlítsék; vagy

ii. egy kormányt vagy egy nemzetközi szervezetet jogellenes módon arra kényszerítsenek, hogy valamilyen cselekményt megtegyen vagy ne tegyen meg; vagy

iii. súlyosan megingassák vagy lerombolják egy ország vagy egy nemzetközi szervezet alapvető politikai, alkotmányos, gazdasági vagy társadalmi felépítését:
   a) személy élete elleni támadás, amely halált okozhat;
   b) személy testi épsége elleni támadás;
   c) emberrablás vagy túszejtés;
   d) kormányzati létesítmény vagy közintézmény, közlekedési rendszer, infrastrukturális létesítmény – beleértve az informatikai rendszert is –, a kontinentális talapzaton rögzített építmény, illetve közterület vagy magántulajdon olyan súlyos megrongálása, amely emberi életet veszélyeztethet vagy jelentős gazdasági veszteséget idézhet elő;
   e) légi jármű, hajó vagy más közlekedési vagy áruszállítási eszköz elfoglalása;
   f) fegyverek, robbanóanyagok vagy nukleáris, biológiai vagy vegyi fegyverek gyártása, birtoklása, megszerzése, szállítása, rendelkezésre bocsátása vagy felhasználása, valamint biológiai és vegyi fegyverek kutatása és fejlesztése;
   g) veszélyes anyag kiengedése, vagy tűzvész, árvíz vagy robbanás előidézése, amely emberi életet veszélyeztet;
   h) a víz- vagy áramellátásnak, illetve más létfontosságú természeti erőforrás ellátásának a megzavarása vagy megszakítása, amely emberi életet veszélyeztet;
   i) az a)–h) pontban felsorolt cselekmények elkövetésével való fenyegetés;
   j) terrorista csoport irányítása;
   k) részvétel terrorista csoport tevékenységében, ideértve információk vagy anyagi erőforrások rendelkezésre bocsátását, vagy a csoport tevékenységének finanszírozását bármilyen módon, annak tudatában, hogy az hozzájárul a csoport bűnöző tevékenységeihez.

Ennek a bekezdésnek az alkalmazásában a »terrorista csoport«: legalább két személyből álló szervezett csoport, amely bizonyos időre terrorcselekmények egyetértésben történő elkövetésére létesült. A »szervezett csoport« olyan csoport, amely nem egy meghatározott terrorcselekmény azonnali elkövetésére, véletlenszerűen áll össze, és amely nem feltétlenül rendelkezik a tagjai számára szabályszerűen meghatározott szerepekkel, folyamatos tagsággal vagy fejlett szervezettel.

(4) A mellékletben található listát az idevágó ügyiratok pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek értelmében az illetékes hatóság határozatot hozott az érintett személyekről, csoportokról és szervezetekről, függetlenül attól, hogy a határozat terrorcselekményre irányuló nyomozás vagy vádemelés [helyesen: büntetőeljárás] megindítására, komoly és hitelt érdemlő

bizonyítékok vagy jelek alapján ilyen cselekmény elkövetésének kísérletére, abban való részvételre vagy annak elősegítésére, vagy ilyen bűntettek [helyesen: cselekmények] miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. […]

[…]”

A 2580/2001 rendelet

29 A 2580/2001 rendelet 1. cikkének 4. pontja értelmében ennek a rendeletnek az alkalmazásában a „terrorcselekmény” meghatározását a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (3) bekezdése tartalmazza.

30 Az említett rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az 5. és a 6. cikkben megengedett kivételektől eltekintve:

a) a (3) bekezdésben említett listában szereplő természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet tulajdonában vagy birtokában álló, vagy hozzájuk tartozó valamennyi pénzeszközt, egyéb vagyoni értéket és gazdasági erőforrást be kell fagyasztani;

[…]

(2) Az 5. és a 6. cikkben megengedett kivételektől eltekintve tilos pénzügyi szolgáltatásokat nyújtani a (3) bekezdésben említett listában szereplő természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet számára, vagy e személyek, csoportok vagy szervezetek javára.

(3) A Tanács egyhangúlag, és a [2001/931] közös álláspont 1. cikkének (4), (5) és (6) bekezdésében megállapított rendelkezéseivel összhangban eljárva, megállapítja, felülvizsgálja és módosítja azoknak a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek a listáját, akikre, illetve amelyekre ez a rendelet vonatkozik. Ez a lista a következőket tartalmazza:

i. természetes személyek, akik terrorcselekményt követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy azok elősegítői;

ii. jogi személyek, csoportok vagy szervezetek, amelyek terrorcselekményt követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy azok elősegítői;

[…]”

31 Ugyanezen rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében tilos a tudatos és szándékos részvétel olyan tevékenységben, amelynek célja vagy hatása e rendelet 2. cikkének közvetlen vagy közvetett kijátszása.

32 A 2580/2001 rendelet 9. cikkének szövege a következő:

„A tagállamok meghatározzák az e rendelet rendelkezéseinek megsértése esetén alkalmazandó szankciókat. E szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük”.

A 2002/475 kerethatározat

33 A 2002/475 kerethatározat célja, amint az (6) és (7) preambulumbekezdéséből kitűnik, többek között a terrorista bűncselekmények fogalmai meghatározásának közelítése minden tagállamban, e bűncselekmények súlyának megfelelő büntetésekről és szankciókról való rendelkezés, valamint joghatósági szabályok meghatározása annak biztosítására, hogy a terrorista bűncselekmények eredményesen legyenek üldözhetőek.

34 E kerethatározat (11) preambulumbekezdése kimondja:

„Nem tartoznak e kerethatározat hatálya alá sem a fegyveres erők által fegyveres konfliktusok idején elkövetett azon cselekmények, amelyekre a nemzetközi humanitárius jog irányadó, annak megfelelően ahogy e jog ezeket a fogalmakat értelmezi, sem pedig egy állam fegyveres erői által hivatalos kötelezettségeik teljesítése során elkövetett cselekmények, amennyiben azokra a nemzetközi jog egyéb szabályai irányadók,

[…]”

35 Az említett kerethatározat „Terrorista bűncselekmények és az alapvető jogok és jogelvek” című 1. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket az alábbi a)–i) pontban felsorolt, a nemzeti jogban bűncselekményként meghatározott azon szándékos cselekmények terrorista bűncselekményekké nyilvánítására, amelyek az elkövetés módja vagy összefüggéseik folytán egy államot vagy nemzetközi szervezetet komolyan károsíthatnak, ha azokat azzal a céllal követik el, hogy:

– a lakosságot komolyan megfélemlítsék, vagy

– egy kormányt vagy egy nemzetközi szervezetet jogellenes módon arra kényszerítsenek, hogy valamilyen cselekményt megtegyen vagy ne tegyen meg, vagy

– egy állam vagy nemzetközi szervezet alapvető politikai, alkotmányos, gazdasági vagy társadalmi rendjét súlyosan megzavarják vagy lerombolják:
  a) személy élete elleni támadás, amely halált okozhat;
  b) személy testi épsége elleni támadás;
  c) emberrablás vagy túszejtés;
  d) kormányzati létesítmény vagy közintézmény, közlekedési rendszer, infrastrukturális létesítmény – beleértve az informatikai rendszert is –, a kontinentális talapzaton rögzített építmény, illetve közterület vagy magántulajdon olyan súlyos megrongálása, amely emberi életet veszélyeztethet vagy jelentős gazdasági veszteséget idézhet elő;
  e) légi jármű, vízi jármű vagy más tömegközlekedési, illetve áruszállító eszköz hatalomba kerítése;
  f) lőfegyver, robbanóanyag, illetve nukleáris, biológiai vagy vegyi fegyver előállítása, birtoklása, megszerzése, szállítása, rendelkezésre bocsátása vagy felhasználása, valamint biológiai és vegyi fegyverekkel kapcsolatos kutatás és fejlesztés;
  g) veszélyes anyag kiengedése, vagy tűzvész, árvíz vagy robbanás előidézése, amely emberi életet veszélyeztet;
  h) a víz- vagy áramellátásnak, illetve más létfontosságú természeti erőforrás ellátásának a megzavarása vagy megszakítása, amely emberi életet veszélyeztet;
  i) az a)–h) pontban felsorolt cselekmények elkövetésével való fenyegetés”.

36 Ugyanezen kerethatározat „Terroristacsoporthoz kapcsolódó bűncselekmények” címet viselő 2. cikke ekként rendelkezik:

„(1) E kerethatározat alkalmazásában a »terrorista csoport« kettőnél több személyből álló, hosszabb idő alatt létrehozott, szervezett csoportot jelent, amely terrorista bűncselekmények elkövetése végett összehangoltan működik. A »szervezett csoport« olyan csoportot jelent, amelyet nem egy bűncselekmény azonnali elkövetésére hoztak létre alkalomszerű jelleggel, és amelyben a tagoknak nincs szükségképpen formálisan meghatározott szerepe, illetve nem szükséges a tagság folyamatossága vagy a fejlett struktúra.

(2) Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket, hogy az alábbi szándékos cselekmények büntethetőségét biztosítsa:

a) terrorista csoport irányítása;

b) részvétel terrorista csoport tevékenységében, beleértve információk vagy anyagi források szolgáltatását vagy a tevékenység bármilyen módon történő finanszírozását is, annak tudatában, hogy ez a részvétel hozzájárul a terrorista csoport büntetendő cselekményeihez”.

A 2001/927/EK határozat és a 2006/379/EK határozat

37 A 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt lista létrehozásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/927/EK tanácsi határozat (HL 2001. L 344., 83. o.) megállapította a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek azon első listáját, akikre, illetve amelyekre az említett rendelet vonatkozik.

38 A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2005/930/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. május 29-i 2006/379/EK határozattal (HL 2006. L 144., 21. o.) a Tanács az LTTE szervezetet felvette erre a listára. Ezt követően e szervezet továbbra is szerepelt az említett listán az ugyanezen listát egy újabbal felváltó és a korábbi határozatot vagy végrehajtási rendeletet hatályon kívül helyező, további határozatok vagy végrehajtási rendeletek alkalmazásában. Az LTTE szervezet így szerepelt a 610/2010 végrehajtási rendelet mellékletét képező, a pénzeszközök befagyasztását előíró listán.

A holland jog

39 A Sanctieregeling terrorisme 2007-II (a terrorizmus tárgyában elfogadott 2007-II szankciórendelet, a továbbiakban: 2007. évi szankciórendelet) 2. cikkének (1) bekezdése értelmében a miniszter úgynevezett listára vételre vonatkozó határozatot hozhat azon személyek vagy szervezetek tekintetében, akik, illetve amelyek álláspontja szerint azon személyek vagy szervezetek körébe tartoznak, akikre, illetve amelyekre kiterjed az 1373. (2001) sz. határozat hatálya.

40 E rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében be kell fagyasztani az ugyanezen rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében említett személyekhez és szervezetekhez tartozó valamennyi forrást.

41 Az említett rendelet 2. cikkének (3) bekezdése tiltja pénzügyi szolgáltatásoknak a 2. cikkének (1) bekezdésében említett személyek és szervezetek javára történő nyújtását.

42 A 2007. évi szankciórendelet 2. cikkének (4) bekezdése értelmében tilos forrásokat közvetlenül vagy közvetve az ugyanezen rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében említett személyek és szervezetek részére bocsátani.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

43 A kérdést előterjesztő bíróság által nyújtott információkból kitűnik, hogy 2010. június 8-án a miniszter a 2007. évi szankciórendelet alapján listára vételt elrendelő határozatokat hozott A-val és társaival szemben (a továbbiakban: a 2010. június 8-i határozatok), amelyek következménye e személyek pénzügyi forrásainak befagyasztása volt. A miniszter 2011. január 10-i, 2010. december 8-i és 2010. november 25-i határozatával elutasította az e személyek által a 2010. június 8-i határozatok ellen előterjesztett kifogásokat. Ezen elutasító határozatokat a miniszter arra alapozta, hogy álláspontja szerint A és társai mindannyian az 1373. (2001) sz. határozat által hivatkozott személyek vagy szervezetek köréhez tartoznak. Ezenkívül a miniszter figyelembe vette az Algemene Inlichtingen- en

Veiligheidsdienst (információs és biztonsági főszolgálat, Hollandia) 2008. október 14-i hivatalos jelentését, amely szerint az említett személyek pénzeszközöket gyűjtöttek az LTTE szervezet számára. A miniszter figyelembe vette továbbá, hogy e szervezet szerepel a pénzeszközök befagyasztását előíró listán. A miniszter határozatait arra alapozta továbbá, hogy az ügyész büntetőeljárásokat indított A és társai ellen a holland büntetőtörvénykönyv szerinti, terrorista csoport tevékenységében való részvétel, valamint a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdésében és 3. cikkében foglalt tilalmaknak az LTTE szervezet javára történő megsértése miatt.

44 2011. december 20-i, 2012. január 18-i és 2012. augusztus 30-i határozataival a rechtbank Zwolle-Lelystad (zwolle lelystadi bíróság, Hollandia), a rechtbank 's Gravenhage (hágai bíróság, Hollandia), illetve a rechtbank Alkmaar (alkmaari bíróság, Hollandia) közigazgatási tanácsai megalapozatlannak nyilvánították az A és társai által a miniszternek a 2010. június 8-i határozatokat hatályukban fenntartó határozatai ellen benyújtott kereseteket. E személyek fellebbezést nyújtottak be ezen ítéletekkel szemben a kérdést előterjesztő bíróság, a Raad van State (államtanács, Hollandia) előtt.

45 E fellebbezések keretében A és társai többek között arra hivatkoznak, hogy az LTTE szervezet nem terrorszervezet, mert a Srí Lanka-i kormány és e szervezet közötti konfliktust a nemzetközi humanitárius jog értelmében fegyveres konfliktusnak kell tekinteni. A és társai azt állítják, hogy következésképpen jogellenes az említett szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvétele.

46 A kérdést előterjesztő bíróság először rámutat, hogy a 2007. évi szankciórendelet 2. cikke az 1373. (2001) sz. határozat végrehajtását célozza, és e rendelkezés nem utal sem a 2580/2001 rendeletre, sem a 2001/931 közös álláspontra. E bíróság mindazonáltal úgy véli, hogy amennyiben a miniszter véleményét, miszerint az LTTE szervezet terrorszervezet, kifejezetten arra a tényre alapozta, hogy e szervezet szerepel a pénzeszközök befagyasztását előíró listán, e listára való felvétel képezi a 2010. június 8-i határozatok alapját. A kérdést előterjesztő bíróság szerint, tekintettel arra, hogy a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet az 1373. (2001) sz. határozatra utal, a miniszternek az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködés elvének értelmében az e listán szereplő szervezeteket terrorszervezeteknek kellett tekintenie. E bíróság úgy véli mindazonáltal, hogy az A és társai által előadott érvek fényében vitatható az Európai Unió Tanácsa azon jogi aktusainak jogszerűsége, amelyekkel az az LTTE szervezetet továbbra is a pénzeszközök befagyasztását előíró, a 2010. június 8-i határozatok elfogadásának idején hatályban lévő listán tartotta, továbbá ezen intézmény az LTTE szervezetet e listán fenntartó későbbi aktusainak érvényessége is.

47 Másodszor, tekintettel az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítéletre (C-188/92, EU:C:1994:90) és a 2001. február 15-i Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) ítéletre, a kérdést előterjesztő bíróság szerint felmerül a kérdés, hogy el kell-e ismerni A és társai számára az arra vonatkozó jogot, hogy ezen jogi aktusok jogszerűségét vitathassák előtte, mivel e személyek nem kérték ezen aktusok megsemmisítését az uniós bíróságok előtt. E bíróság álláspontja szerint A és társai hasonló ténybeli helyzetben vannak, mint a 2010. június 29-i E és F ítélethez (C-550/09, EU:C:2010:382) vezető ügy keretében azzal vádolt személyek, hogy tagjai a Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi szervezetnek (DHKP-C), amely ítéletében a Bíróság lényegében azt mondta ki, hogy e személyeknek a DHKP-C 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése szerinti listára való felvételének megsemmisítése iránt benyújtott keresete nem volt minden kétséget kizáróan elfogadható az EK 230. cikk alapján. A kérdést előterjesztő bíróság szerint felmerül a kérdés, hogy az a megoldás, amelyhez ez az ítélet vezet, vonatkoztatható-e az EUMSZ 263. cikkre is, amely rendelkezés kiterjesztette a magánszemélyek lehetőségét az uniós jogi aktusok jogszerűségének vitatására. E bíróság rámutat többek között arra, hogy amennyiben megállapítható lenne, hogy az EUMSZ 263. cikk értelmében az A és társaihoz hasonló helyzetben lévő személyek a nemzeti bíróságok előtt nem hivatkozhatnak valamely szervezetnek a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében említett, a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételének jogellenességére, minden olyan személynek, aki attól tart, hogy egy nemzeti hatóság vele szemben a terrorizmus elleni fellépésre vonatkozó intézkedéseket hoz az e listán szereplő valamely szervezetben való tényleges vagy feltételezett

érintettsége miatt, keresetet kellene indítania e szervezetnek az említett listára való ideiglenes jellegű felvétele iránt. Márpedig egy ilyen helyzet a kérdést előterjesztő bíróság szerint nem lenne összeegyeztethető az önvádra kötelezés tilalmával.

48 Arra az esetre, ha a Bíróság azt állapítaná meg, hogy az A és társai által a 610/2010 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránt benyújtott kereset nem minden kétséget kizáróan elfogadható, a kérdést előterjesztő bíróság harmadsorban, az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételének érvényességével kapcsolatban fogalmaz meg kérdést. E bíróság megállapítja először is, hogy a 2002/475 kerethatározat (11) preambulumbekezdésének szövege ellenére nem kizárt, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők fegyveres konfliktusok idején végzett tevékenységei terrorista bűncselekménynek legyenek tekinthetők. Mindazonáltal, tekintettel arra a mérlegelési mozgástérre, amelyet az e kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése szerinti „terrorista bűncselekmény” fogalom hagyni látszik, a kérdést előterjesztő bíróság szerint annak meghatározása során, hogy az LTTE szervezet által végzett tevékenységek „terrorista bűncselekményeknek” minősülnek-e, figyelembe lehet venni azt a tényt, hogy a szervezet fegyveres konfliktusba bevont fegyveres erőként járt el.

49 Másodszor e bíróság kiemeli, hogy sem a 2001/931 közös álláspont, sem a 2580/2001 rendelet nem pontosítja, hogy tekintetbe kell-e venni azt a körülményt, hogy az általuk említett cselekményeket vagy jogsértéseket a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők fegyveres konfliktus idején követték el. Úgy véli ugyanakkor, hogy tekintettel a „terrorcselekmény” 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (3) bekezdésében foglalt meghatározása és a „terrorista bűncselekmény” 2002/475 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdésében foglalt meghatározása közötti összefüggésre, ha a fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején elkövetett tevékenységeket úgy kellene tekinteni, hogy azok kívül esnek a „terrorista bűncselekmény” e kerethatározat értelmében vett meghatározásán, úgy azok nem minősülhetnének a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet értelmében vett „terrorcselekményeknek” sem.

50 Harmadszor a kérdést előterjesztő bíróság az 1949. évi négy Genfi Egyezményre és a kiegészítő jegyzőkönyvekre, a robbantásos terrorizmus visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény 19. cikkének (2) bekezdésére, a nukleáris terrorcselekmények visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény 4. cikkének (2) bekezdésére, az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló Egyezménye 26. cikkének (5) bekezdésére, valamint a Túszszedés elleni nemzetközi egyezmény 12. cikkére hivatkozva megállapítja, hogy ezen, terrorizmusra vonatkozó nemzetközi egyezmények kizárják saját hatályuk alól a fegyveres erők fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységeit, ami azt jelzi, hogy nemzetközi konszenzus áll fenn a tekintetben, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erőknek fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységei nem tekinthetők terrorcselekményeknek. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanakkor a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjára, a negyedik Genfi Egyezmény 33. pontjára, valamint a II. jegyzőkönyv 4. cikke (2) bekezdésének d) pontjára is utal, és megállapítja, hogy ezen egyezmények értelmében az ilyen tevékenységeket nem lehet terrorcselekményeknek tekinteni, amennyiben azok nem érintenek polgári személyt vagy az ellenségeskedésben tevőlegesen részt nem vevő más személyt.

51 Negyedszer a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a Tanács az LTTE szervezet pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételét egy sor olyan támadás említésével indokolta, amelyeket e szervezet a 2005. augusztus 12. és 2009. április 12. közötti időszakban Srí Lankán követett el, amelyek tehát kapcsolatot mutatnak a Srí Lanka-i kormány és e szervezet közötti konfliktussal. E bíróság kifejti továbbá, hogy a miniszter úgy ítélte meg 2009. augusztusi jelentésében, a II. jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt szempontok alapján, hogy a konfliktus 2009. május 18-ig nem nemzetközi fegyveres konfliktusnak volt tekintendő. Ezenfelül az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztossága 2009 júliusáig az említett konfliktust „fegyveres konfliktusnak” minősítette. Végül a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy álláspontja szerint nagy jelentősége van annak meghatározásának, hogy a fegyveres konfliktus a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett nem nemzetközi jelleget mutat-e.

52 E körülmények között a Raad van State (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) [A és társai] – többek között a [Charta] 47. cikke alapján – minden kétséget kizáróan jogosultak lettek volna-e saját nevükben az EUMSZ 263. cikk szerint keresetet indítani a Törvényszék előtt a 610/2010 végrehajtási rendelet annyiban való megsemmisítése iránt, amennyiben [az LTTE szervezetet] e rendelettel felvették a [pénzeszközök befagyasztását előíró] listára?

2) a) A nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején elkövetett cselekmények – a 2002/475 kerethatározat (11) preambulumbekezdésére is tekintettel – minősülhetnek-e az e kerethatározat szerinti »terrorista bűncselekményeknek«?
b) A 2a. kérdésre adandó igenlő válasz esetén: a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején elkövetett cselekmények minősülhetnek-e a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet szerinti »terrorcselekményeknek«?

3) A 610/2010 végrehajtási rendelet alapjául szolgáló cselekmények esetében – amennyiben az LTTE szervezetet e rendelettel felvették a [pénzeszközök befagyasztását előíró] listára – a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, „fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején elkövetett cselekményekről” van-e szó?

4) Az 1., 2a., 2b. és 3. kérdésre adandó válasz figyelembevételével érvénytelen-e a 610/2010 végrehajtási rendelet annyiban, amennyiben az LTTE szervezetet e rendelettel felvették a [pénzeszközök befagyasztását előíró] listára?

5) A 4. kérdésre adandó igenlő válasz esetén: ebben az esetben kiterjed-e az érvénytelenség a [pénzeszközök befagyasztását előíró] lista naprakésszé tételét szolgáló korábbi és későbbi tanácsi határozatokra is annyiban, amennyiben az LTTE szervezetet az említett határozatokkal felvették e listára?”

Előzetes észrevételek

53 Az Európai Unió Törvényszéke előtt 2011. április 11-én (T-208/11. sz. ügy) és 2011. szeptember 28-án (T-508/11. sz. ügy) benyújtott keresetével az LTTE szervezet két végrehajtási rendelet megsemmisítését kérte, a rá vonatkozó részeikben, amelyek őt a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése szerinti, a pénzeszközök befagyasztását előíró listára felveszik. A Törvényszék előtti eljárás folyamán e szervezet kiigazította kérelmeit a rá vonatkozó azon végrehajtási rendeletek megsemmisítését kérve, amelyeket keresete benyújtását követően fogadtak el, és amelyek fenntartották e listán e szervezetet.

54 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletével (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885) a Törvényszék elutasította az LTTE szervezet első, a 2580/2001 rendeletnek a Srí Lanka-i kormánnyal fennálló konfliktusra való alkalmazhatatlanságára alapított jogalapját, amellyel e szervezet arra hivatkozott, hogy e rendelet nem alkalmazható a fegyveres konfliktushelyzetekre, mivel e helyzetek kizárólag a nemzetközi humanitárius jog hatálya alá tartozhatnak.

55 Ugyanakkor a Törvényszék helyt adott az LTTE szervezet egyes jogalapjainak, mivel úgy ítélte meg, hogy a Tanács megsértette mind a 2001/931 közös álláspont 1. cikkét, mind az uniós jogi aktusok indokolására vonatkozó kötelezettséget azzal, hogy az indokolás nem tartalmazott hivatkozást az illetékes hatóságoknak az e szervezetnek felrótt cselekményekre vonatkozó határozataira. Következésképpen a Törvényszék a megtámadott rendeleteket az említett szervezetre vonatkozó részükben megsemmisítette.

56 2014. december 19-én benyújtott fellebbezésével a Tanács megtámadta a Bíróság előtt a Törvényszék 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletét (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885).

57 E tekintetben rá kell mutatni, hogy a jelen ügy tárgyát olyan, 2006 és 2010 között elfogadott uniós jogi aktusok képezik, amelyek az LTTE szervezetet felvették a pénzeszközök befagyasztását előíró listára, amely felvételt, amint az a jelen ítélet 51. pontjából kitűnik, egy sor, az e szervezet által a 2005. augusztus 12. és 2009. április 12. közötti időszakban elkövetett támadással indokolták. Ezzel szemben a C-599/14. P. sz., a Tanácsnak az előző pontban említett fellebbezésére vonatkozó ügy tárgyát a 2010 után elfogadott uniós jogi aktusok képezték, amelyek az említett szervezetet fenntartották a pénzeszközök befagyasztását előíró listán.

58 Ilyen körülmények között el kell utasítani a holland kormány arra irányuló kérelmét, hogy a jelen ügyet függesszék fel a Bíróság által a C-599/14. P. sz. ügyben meghozandó ítélet kihirdetéséig.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

59 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítéleten (C-188/92, EU:C:1994:90) és a 2001. február 15-i Nachi Europe ítéleten (C-239/99, EU:C:2001:101) alapuló ítélkezési gyakorlat értelmében nyilvánvaló-e, hogy elfogadhatónak tekintették volna a Törvényszék előtt az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételére vonatkozó 610/2010 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránt az alapeljárás fellebbezőinek helyzetéhez hasonló helyzetben lévő személyek által benyújtott kereseteket.

60 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy mind az alapügybeli tényállási elemek, mind a 2010. június 8-i határozatok korábbiak a 610/2010 végrehajtási rendelet hatálybalépésénél. Meg kell állapítani tehát, hogy a kérdés nem csak e végrehajtási rendeletre vonatkozik, hanem az azt megelőző olyan jogi aktusokra is, amelyek az LTTE szervezetet felvették a pénzeszközök befagyasztását előíró listára, majd ott fenn is tartották.

61 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a nemzeti bíróság kételyeket táplál a tekintetben, hogy az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítéletből (C-188/92, EU:C:1994:90) és a 2001. február 15-i Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101) ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat vonatkoztatható egy olyan ügyre, mint amilyen az alapügy.

62 Az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítélethez (C-188/92, EU:C:1994:90) vezető ügyben egy nemzeti bíróság, egy 1992-ben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem útján az Európai Bizottság egy 1986-ban elfogadott, állami támogatásokra vonatkozó határozatának érvényességére vonatkozó kérdést terjesztett a Bíróság elé. Ezt a bizottsági határozatot nem támadta meg az a társaság, amely az említett határozat tárgyát képező támogatás kedvezményezettje volt, noha az illetékes nemzeti hatóság megküldte a számára e határozat egy példányát, és kifejezetten jelezte is felé, hogy a bizottsági határozattal szemben keresetet nyújthat be az Európai Unió Bírósága előtt.

63 E körülményekre tekintettel a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogbiztonság követelménye azt eredményezi, hogy valamely támogatás jogosultjának, aki megtámadhatta volna az e támogatásra vonatkozó bizottsági határozatot, és hagyta, hogy a Szerződés rendelkezéseiben e célból megállapított jogvesztő határidő lejárjon, nincs lehetősége arra, hogy vitassa ennek a határozatnak a jogszerűségét a nemzeti bíróságok előtt a nemzeti hatóságok által e határozat végrehajtására hozott intézkedésekkel szemben benyújtott keresettel (1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 12. és 17. pont).

64 A 2001. február 15-i Nachi Europe ítélethez (C-239/99, EU:C:2001:101) vezető ügyben a Bírósághoz az 1999-es év folyamán előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztettek elő egy 1992-ben elfogadott dömpingellenes rendelet érvényességének tárgyában, amelyet sikeresen támadtak meg megsemmisítés iránti keresettel (amely az Elsőfokú Bíróság 1995. május 2-i NTN Corporation és Koyo Seiko kontra Tanács ítéletéhez, T-163/94 és T-165/94, EU:T:1995:83 vezetett), amelyet megerősített hatályában a Bíróság 1998. február 10-i Bizottság kontra NTN és Koyo Seiko ítélete (C-245/95 P, EU:C:1998:46), amely megsemmisítés iránti keresetet bizonyos, az e dömpingellenes rendelettel érintett gyártók nyújtottak be, de nem a Nachi Fujikoshi, amely a 2001. február 15-i Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2002:101) ítélethez vezető alapügy felperesének, azaz a Nachi Europe-nak az anyavállalata.

65 A Bíróság, miután a 2001. február 15-i Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2002:101) ítélet 39. pontjában megállapította, hogy a Nachi Europe tekinthető úgy, hogy őt közvetlenül és személyében érintik e rendelet azon rendelkezései, amelyek különleges dömpingellenes vámot vetnek ki a Nachi Fujikoshi által gyártott termékekre, a Bíróság úgy ítélte meg ezen ítélet 40. pontjában, hogy az említett rendelettel érintett termékek importőre, mint amilyen a Nachi Europe, minden kétséget kizáróan rendelkezett az Elsőfokú Bíróság előtt a termékeit dömpingellenes vámmal sújtó aktus megsemmisítése iránti keresetindítási joggal, de amely ilyen keresetet nem terjesztett elő, a későbbiekben a nemzeti bíróság előtt nem hivatkozhat e dömpingellenes vám jogellenességére.

66 Amint azt a Bíróság több alkalommal is hangsúlyozta, annak elismerése, hogy valamely jogalany, akinek minden kétséget kizáróan lett volna kereshetőségi joga az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében valamely uniós jogi aktus ellen megsemmisítés iránti kereset keretében, az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében foglalt keresetindítási határidő lejárta után a nemzeti bíróság előtt kifogásolhatja ugyanezen jogi aktus érvénytelenségét, egyenértékű lenne e jogalany arra vonatkozó lehetőségének elismerésével, hogy megkerülje azt a végleges jelleget, amelyet az említett jogi aktus a keresetindítási határidők lejártát követően ölt magára (lásd ebben az értelemben: 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 18. pont; 2001. február 15-i Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 30. pont; 2012. november 27-i Pringle ítélet, C-370/12, EU:C:2012:756, 41. pont, 2015. március 5-i Banco Privado Português és Massa Insolvente do Banco Privado Português ítélet, C-667/13, EU:C:2015:151, 28. pont).

67 Ugyanakkor a Bíróság csak arra az esetre állapította meg, hogy valamely jogalany nem hivatkozhat valamely uniós jogi aktus érvénytelenségére a nemzeti bíróság előtt, ha a megsemmisítés iránti kereset nyilvánvalóan elfogadható lett volna (lásd ebben az értelemben: 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 17–25. pont; 1997. január 30-i Wiljo ítélet, C-178/95, EU:C:1997:46, 15–25. pont; 2001. február 15-i Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 29–40. pont; 2002. október 22-i National Farmers' Union ítélet, C-241/01, EU:C:2002:604, 34–39. pont). Számos más esetben a Bíróság ténylegesen úgy ítélte meg, hogy az elfogadhatóság e nyilvánvaló jellege nem bizonyítható (lásd különösen, ebben az értelemben: 2006. február 23-i Atzeni és társai ítélet, C-346/03, C-529/03, EU:C:2006:130, 30–34. pont; 2007. március 8-i Roquette Frères ítélet, C-441/05, EU:C:2007:150, 35–48. pont; 2010. június 29-i E és F ítélet, C-550/09, EU:C:2010:382, 37–52. pont; 2014. szeptember 18-i Valimar ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 24–38. pont, 2015. március 5-i Banco Privado Português és Massa Insolvente do Banco Privado Português ítélet, C-667/13, EU:C:2015:151, 27–32. pont).

68 Nyilvánvaló, hogy a Lisszaboni Szerződés a természetes vagy jogi személyeknek az uniós jogi aktusokkal szembeni bírói jogvédelmének az erősítése céljából kiszélesítette a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságának feltételeit az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének elfogadásával, amely ilyen kereset indítását lehetővé teszi olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen is, amelyek ilyen személyt közvetlenül érintenek, és nem tartalmaznak végrehajtási intézkedéseket.

69 A megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltételeinek ezen kiszélesítése ugyanakkor nem jár azzal, hogy ne lehetne vitatni a nemzeti bíróság előtt egy uniós jogi aktus érvényességét, amennyiben a megsemmisítés iránti kereset, amelyet a Törvényszék előtt az e bíróság előtti jogvita egyik fele

benyújtott volna, nem nyilvánvalóan elfogadható (lásd ebben az értelemben: 2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítélet, C-71/09 P, C-73/09 P, C-76/09 P, EU:C:2011:368, 57. pont).

70 Következésképpen egy uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelem csak abban az esetben utasítható el, ha, jóllehet az uniós jogi aktus megsemmisítése iránt benyújtott kereset nyilvánvalóan elfogadható volt, ám az ilyen kereset benyújtására jogosult természetes vagy jogi személy nem nyújtotta be e keresetet az előírt határidőn belül, és ezen aktus jogellenességére egy nemzeti eljárás keretében azért hivatkozik, hogy a nemzeti bíróságot arra ösztönözze, hogy a szóban forgó, az említett aktus érvényességére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjessze a Bíróság elé, megkerülve ezáltal azt a végleges jelleget, amelyet az említett jogi aktus a keresetindítási határidő lejártát követően ölt magára (lásd ebben az értelemben: 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 18. pont; 2001. február 15-i Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 30. pont).

71 A jelen esetben nem ez a helyzet áll fenn.

72 Ugyanis, mindenekelőtt nem magukat az alapügy fellebbezőit vették fel a pénzeszközök befagyasztását előíró listára.

73 Nem nyilvánvaló továbbá, hogy őket az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében „személyükben” érintették volna ezen aktusok. Ugyanis az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvétele az e szervezettől eltérő személyek tekintetében általános hatállyal bír, amennyiben meghatározatlan számú személy számára írja elő az ezen szervezettel szemben hozott különleges korlátozó intézkedések tiszteletben tartását (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P, C-415/05 P, EU:C:2008:461, 241–244. pont; 2010. június 29-i E és F ítélet, C-550/09, EU:C:2010:382, 51. pont; 2013. április 23-i Gbagbo és társai kontra Tanács ítélet, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 56. pont).

74 Végül az alapügy fellebbezőinek helyzetét nem az e felvételre vonatkozó uniós jogi aktusok érintették közvetlenül, hanem a kizárólag a holland törvényen alapuló szankciók előírása, amely több tényező mellett e felvételt is figyelembe vette.

75 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítéleten (C-188/92, EU:C:1994:90) és a 2001. február 15-i Nachi Europe ítéleten (C-239/99, EU:C:2001:101) alapuló ítélkezési gyakorlat értelmében nem nyilvánvaló, hogy elfogadhatónak tekintették volna a Törvényszék előtt a 610/2010 végrehajtási rendelet vagy az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételére vonatkozó, e végrehajtási rendeletnél korábbi uniós jogi aktusok megsemmisítése iránt az alapeljárás fellebbezőinek helyzetéhez hasonló helyzetben lévő személyek által benyújtott kereseteket.

A második, a harmadik és a negyedik kérdésről

76 Elöljáróban, a harmadik kérdéssel kapcsolatban, amely lényegében arra irányul, hogy azok a tevékenységek, amelyek az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételét és 2006 és 2010 közötti fenntartását indokolták, a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, „fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején elkövetett cselekményeknek” minősülnek-e, meg kell jegyezni, hogy a Bíróság a jelen ügy keretében nem rendelkezik elegendő információval ahhoz, hogy e kérdésben állást foglalhasson.

77 Második és negyedik kérdésével, amelyeket együtt célszerű vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy az LTTE szervezetnek a 610/2010 végrehajtási rendelet, valamint az e végrehajtási rendeletnél korábbi uniós jogi aktusok által a pénzeszközök befagyasztását előíró listára történő felvétele érvényes-e. E bíróság közelebbről azt kívánja megtudni, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységek minősülhetnek-e a 2002/475 kerethatározat értelmében vett „terrorista bűncselekményeknek”, vagy a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet értelmében vett „terrorcselekményeknek”.

78 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben arra keres választ, hogy az LTTE szervezet azon tevékenységei, amelyek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételét indokolták, tekinthetők-e a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet értelmében vett terrorcselekményeknek, jóllehet e jogi aktusokat a 2002/475 kerethatározattal összefüggésben kell értelmezni, amelynek (11) preambulumbekezdése pontosítja, hogy az nem vonatkozik a fegyveres erők által fegyveres konfliktusok idején elkövetett cselekményekre.

79 A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében valamely, korlátozó intézkedéseket előíró rendeletet, mint amilyen a 610/2010 végrehajtási rendelet és az e végrehajtási rendeletnél korábbi, az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételéről szóló uniós jogi aktusok, nem csak a közös kül- és biztonságpolitika keretében elfogadott, az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdésében említett határozat tükrében, hanem azon történeti összefüggésben is értelmezni kell, amelybe az Unió által elfogadott rendelkezések illeszkednek, és amelyekbe e rendelet illeszkedik (2016. március 1-jei National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 E tekintetben különbséget kell tenni azon uniós jogi aktusok között, amelyek a második kérdés a), illetve b) pontjára vonatkoznak, tehát egyrészt a 2002/475 kerethatározat, másrészt a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet között. Következésképpen nem annyira a 2002/475 kerethatározat értelmében vett „terrorista bűncselekmények” és a 2001/931 közös álláspont, valamint a 2580/2001 rendelet értelmében vett „terrorcselekmények” fogalmát kell megvizsgálni és összehasonlítani, hanem a bel- és igazságügy területe alá tartozó 2002/475 kerethatározat és az alapvetően a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) körébe tartozó 2001/931 közös álláspont és 2580/2001 rendelet által követett célokat.

81 A 2002/475 kerethatározat célja többek között a terrorista bűncselekmények fogalmai meghatározásának közelítése minden tagállamban, e bűncselekmények súlyának megfelelő büntetésekről és szankciókról való rendelkezés, valamint joghatósági szabályok meghatározása annak biztosítására, hogy a terrorista bűncselekmények eredményesen legyenek üldözhetőek.

82 A 2002/475 kerethatározat (11) preambulumbekezdése e büntetőjogi összefüggésbe illeszkedik, és e preambulumbekezdés értelmében nem tartoznak e kerethatározat hatálya alá sem a fegyveres erők által fegyveres konfliktusok idején elkövetett azon cselekmények, amelyekre a nemzetközi humanitárius jog irányadó, annak megfelelően, ahogy e jog ezeket a fogalmakat értelmezi, sem pedig egy állam fegyveres erői által hivatalos kötelezettségeik teljesítése során elkövetett cselekmények, amennyiben azokra a nemzetközi jog egyéb szabályai irányadók.

83 Ezzel szemben, ami a 2001/931 közös álláspontot és a 2580/2001 rendeletet illeti, azok célja az Egyesült Államokban 2001. szeptember 11-én elkövetett terrorcselekményeket követően elfogadott 1373. (2001) sz. határozat végrehajtása, és az elsősorban a terrorcselekmények megelőzésére irányul a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések elfogadása révén az ilyen cselekményeket előkészítő cselekményeknek, például terrorista cselekményeket esetlegesen elkövető személyek vagy szervezetek finanszírozásának a megakadályozása érdekében.

84 A 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt listán feltüntetendő személyek és szervezetek megnevezése ebben az összefüggésben nem szankciónak minősül, hanem megelőző intézkedésnek, amelyet kétszintű rendszer szerint fogadnak el abban az értelemben, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében a Tanács kizárólag olyan személyeket vagy szervezeteket vehet fel e listára, akik vagy amelyek tekintetében már egy illetékes hatóság határozatot hozott, függetlenül attól, hogy az terrorcselekményre irányuló nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására, komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy jelek alapján ilyen cselekmény elkövetésének kísérletére, abban való részvételre vagy annak elősegítésére, vagy ilyen cselekmények miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e.

85 A fentiekből az következik, hogy a 2002/475 kerethatározat (11) preambulumbekezdése, amelynek egyetlen célja, amint azt a Bizottság kiemelte, e kerethatározat alkalmazási körének a körülhatárolása, nem releváns a „terrorcselekmények” 2001/931 közös álláspont és 2580/2001 rendelet értelmében vett fogalmának értelmezése szempontjából.

86 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy egyes nemzetközi egyezmények esetleg értelmezhetőek akként, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres testületek által fegyveres konfliktus időszakában végzett tevékenységek nem minősülhetnek terrorcselekményeknek. Ennélfogva a kérdést előterjesztő bíróság kétségeket táplál azon tevékenységek minősítése tekintetében, amelyeket az LTTE szervezet végzett, és amelyek a Tanács szerint igazolták e szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételéről szóló, 2006 és 2010 között elfogadott uniós jogi aktusokat.

87 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy az Unió nem részes fele e nemzetközi egyezményeknek, és az említett egyezményekkel semmiképpen nem ellentétes, hogy fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységek a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet értelmében vett „terrorcselekményeknek” minősüljenek anélkül, hogy bármilyen jel arra mutatna, hogy ezen egyezmények ellentétesek bizonyos, az Uniót kötő nemzetközi szokásjogi szabályokkal.

88 Ugyanis, mindenekelőtt, ami a nemzetközi humanitárius jogot illeti, meg kell állapítani, hogy a negyedik Genfi Egyezmény 33. cikke minden megfélemlítő vagy terrorintézkedés tekintetében tilalmat ír elő. Az I. jegyzőkönyv 51. cikkének (2) bekezdése és a II. jegyzőkönyv 13. cikkének (2) bekezdése ugyancsak előírja, hogy tilos az erőszakos cselekedetek elkövetése vagy azokkal való fenyegetés, amelynek elsődleges célja a rémület keltése a polgári lakosság körében. A II. jegyzőkönyv 4. cikkének (2) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy bármely időben és bármely helyen tilos terrorcselekmények elkövetése olyan személyekkel szemben, akik nem vesznek közvetlenül részt, vagy már nem vesznek részt az ellenségeskedésben.

89 Hangsúlyozni kell azt is, hogy a nemzetközi humanitárius jog eltérő célokat követ, mint a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet, továbbá eltérő mechanizmusokat vezet be.

90 Ezenkívül, amint azt a főtanácsnok megállapította indítványának 107–109. pontjában, a nemzetközi humanitárius jog által előírt szabályokkal nem ellentétes, hogy az e jog által meghatározott kereten kívül olyan megelőző intézkedéseket fogadjanak el, mint amelyeknek az LTTE szervezet a tárgyát képezi.

91 Ilyen esetben az a körülmény – ha megállapítást nyer is –, hogy egyes, a jelen ítélet 86. pontjában említett tevékenységeket nem tilt a nemzetközi humanitárius jog, semmi esetre sem lehet meghatározó jellegű, mivel a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet alkalmazása nem függ a nemzetközi humanitárius jogból eredő minősítéstől (lásd analógia útján: 2014. január 30-i Diakité ítélet, C-285/12, EU:C:2014:39, 24–26. pont).

92 Továbbá, ami a terrorizmusra vonatkozó nemzetközi jogot illeti, meg kell állapítani, hogy a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény a 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjában a következőket bünteti: „bármely egyéb olyan cselekmény, amely polgári személy vagy fegyveres konfliktus esetén az ellenségeskedésben tevőlegesen részt nem vevő más személy halálának

vagy súlyos testi sérülésének okozására irányul, ha a cselekmény célja, annak természetéből vagy összefüggéseiből következően az, hogy a lakosságot megfélemlítse, vagy egy Kormányt vagy nemzetközi szervezetet valamely cselekmény megtételére vagy ennek megtételétől történő tartózkodásra kényszerítsen”.

93 Ezen egyezmény 8. cikkének (1) bekezdése ezenfelül kötelezettséget ír elő a 2. cikkben meghatározott bűncselekmények elkövetéséhez felhasznált források befagyasztására, és nem tiltja a más terrorista bűncselekményeket célzó pénzösszegek befagyasztására irányuló intézkedések bevezetését.

94 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy a robbantásos terrorizmus visszaszorításáról szóló nemzetközi egyezmény utolsó preambulumbekezdése értelmében bizonyos cselekményeknek az ezen egyezmény hatályából való kizárása „nem tesz jóvá, illetve jogszerűvé egyébként jogellenes cselekedeteket, és nem zárja ki az ezek miatt egyéb jogszabályok alapján történő felelősségre vonást”. Következésképpen az a körülmény, hogy az ilyen tevékenységek nem tartoznak ezen egyezmény hatálya alá, nem zárja ki ugyanakkor, hogy azokat büntetőeljárás alapjául szolgáló jogellenes tevékenységeknek minősítsék, mint amilyenek a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet értelmében vett „terrorcselekmények”.

95 Végül, jóllehet a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott egyes nemzetközi egyezmények kizárják hatályuk alól a humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységeket, ugyanezen egyezmények nem tiltják a részes államok számára, hogy e tevékenységek némelyikét „terrorcselekménynek” minősítsék, vagy e cselekmények elkövetését megakadályozzák.

96 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet célja nem a terrorcselekmények szankcionálása, hanem a terrorizmus elleni küzdelem a terrorcselekmények finanszírozásának megakadályozása által, amint azt az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 1373. (2001) sz. határozatában ajánlja.

97 E tényezők összességéből következik, hogy a 2001/931 közös álláspontot és a 2580/2001 rendeletet akként kell értelmezni, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységek minősülhetnek ezen uniós jogi aktusok értelmében vett „terrorcselekményeknek”.

98 Ilyen körülmények között a második és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy mivel a 2001/931 közös állásponttal és a 2580/2001 rendelettel nem ellentétes, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységek ezen uniós jogi aktusok értelmében vett „terrorcselekményeknek” minősüljenek, az a tény, hogy az LTTE szervezet tevékenységei ilyen tevékenységeknek minősülhetnek, nem érinti a 610/2010 végrehajtási rendelet, valamint az LTTE szervezetnek a pénzeszközök befagyasztását előíró listára való felvételére vonatkozó, e végrehajtási rendeletnél korábbi uniós jogi aktusok érvényességét.

99 Mivel az ötödik kérdést arra az esetre terjesztették elő, ha az előző pontban említett jogi aktusok érvénytelenek lennének, arra nem szükséges válaszolni.

A költségekről

100 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **Az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítéleten (C-188/92, EU:C:1994:90) és a 2001. február 15-i Nachi Europe ítéleten (C-239/99, EU:C:2001:101) alapuló ítélkezési gyakorlat értelmében nem nyilvánvaló, hogy elfogadhatónak tekintették volna az Európai Unió Törvényszéke előtt a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és az 1285/2009/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 12-i 610/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet vagy a „Tamil Eelam Felszabadító Tigrisei” (LTTE) szervezetének a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében említett listára való felvételére vonatkozó, e végrehajtási rendeletnél korábbi uniós jogi aktusok megsemmisítése iránt az alapeljárás fellebbezőinek helyzetéhez hasonló helyzetben lévő személyek által benyújtott kereseteket.**

2) **Mivel a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös állásponttal és a 2580/2001 rendelettel nem ellentétes, hogy a nemzetközi humanitárius jog értelmében vett, fegyveres erők által fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységek ezen uniós jogi aktusok értelmében vett „terrorcselekményeknek” minősüljenek, az a tény, hogy a „Tamil Eelam Felszabadító Tigrisei” (LTTE) szervezetének tevékenységei ilyen tevékenységeknek minősülhetnek, nem érinti a 610/2010 végrehajtási rendelet, valamint a jelen rendelkező rész 1. pontjában említett felvételre vonatkozó, e végrehajtási rendeletnél korábbi uniós jogi aktusok érvényességét.**

Aláírások